

Živela! — Česki veliki posestniki liberalci uvidevši, da propadnejo, sklenoli so nič iti volit. Konservativci imajo toraj lahko delo in bodo volili barona Borutina. — V Innsbrucku so pri mestnih volitvah v 3. razredu zmagali konservativci. — Ogerski Slovenci se pa nič ne ganejo nikamor še, kakor da bi jih ne bilo. Magjarska sila je brezobzirna; davki pa so uže preveliki.

Vnanje države. Železni Bismark bo vendar stišal, kamor hoče, namreč do samotrtva s tobakom. Nemci so se branili pa večina je uže za Bismarkov tobak, ki bo precej drag. Država dobi baje tako više 200 milijonov mark novega dohodka. — Na Ruskem izganjajo Jude brezobzirno; v Baltiškem okrogu so Rusi razdjali 90 judovskih krčem, kder so Judi žganjico prodavali. Tudi zoper Nemce začenjajo razsajati, psujejo jih kuhinjske zoharje, ki vse nateknejo in se povsod najdejo, kder je kaj jestvin. Tako vsaj poroča „Tagespošta“, ki ima za takšne reči tanka ušesa. — Rumuni nečejo Avstriji pripoznati nobenega nadzorovanja Dunava, kolikor ga teče mimo Rumunske dežele. Turški sultan zbira vojakov, da bi v Egipt jih poslal in menda v Tripol v bližino Francozov, ki so Tunis pograbili. — Francoski Gambetta, ki je prvi v novej republiki sprožil preganjanje sv. katoliške Cerkve, je popolnem ob tla vržen; nima skoraj nobenega upliva več. — Severni Amerikanci začeli so Irce močno zagovarjati in tirjajo od Angležev pravice za ubogo potlačeno ljudstvo na Irskem. Angleže je to silno osupnilo. — Chilenci in Peruvijanci sklenoli so mir. Tepeni Peruvijanci zgubijo velik kos svoje dežele in morajo precejšnjo vojno odškodnino plačati.

Za poduk in kratek čas.

Iz Mostara v Metkovič.

III. Druzega dne večerko bil je zanimiv, muhamedanski sprevod. V nedeljo 26. januarja umrl je nenadoma pri obedu muhamedanski bogataš Hafiz-Paša, sin slaboglasnega krvnika Ali Paše Rizvaubega, nekdanjega zlobnega mostarskega vezira, ki je bil l. 1850 v Banjiluki od Omer-Paše, vezira Sarajevskega, po prestanih velikih mukah usmrten. Paša Rizvaubegovič je umrl opoludne, zadet od mrtvouda; ob štirih je bil že pokop, kterega so se tudi avstrijski časniki in vojaki vdeležili, ker je bil umrl mož višji turški oficir. Vršilo se je vse hitro, prav po muhamedanskem zakonu.

Kedar namreč muhamedan umira, pripravi se topla voda, da se po smrti telo takoj umije. Na to se zamašijo ušesa in nosnice z volno in truplo se obleče v najlepšo obleko, ter položi v odprto škrinjico. Kmalu potem nesó prijatelji in sorodniki mrliča na pokopališče, kder ga vzemó iz sarkofaga in ga položé v 2 do 3 sežje globoko gomilo, ter ga pokrijejo z desko in na njo na-

valijo zemlje. Ko je mrlič zakopan, opravi duhovnik molitve in gre ritanski nazaj, ponavljajoč korka, korkmago — ne boj se, ne plaši se. Muhamedani namreč mislijo, da pride k mrliču angel pa satan in govorita z njim po načinu sodniškem. Kdor zmaga, angel ali satan, temu pripada umrl. Zato tolaži hodža mrliča, naj se ne boji satana.

V nedeljo 26. januarja obhajali so Srbi veliki praznik, god svojega najslavnejšega svetnika Save, prvega metropolita pravoslavne Bosne in Hercegovine, moža, ki je bil od roda kraljevskega Nemanje. Že v soboto večer vibrale so na vseh srbskih hišah ogromne in manjše trobojnice. V nedeljo so se vršile v cerkvi različne slovesnosti, h katerim so morali ves dragi dopoldan zvonovi popevati, da so se mi že njih jeziki usmilili.

Res! priznavati gre, da je pravoslavna božja služba nekako ponosita, zavita, bogata, bleskoičajna in hrupna; ali nič ni manj resnična prikazen, da v pravoslavni cerkvi ni one dostojnosti, one veličastnosti, ni one pobožnosti, ni zbranosti in priprostosti, ki v katoliški cerkvi zagreje in skrivnostno a čutno povzdigne duh in srce nad pozemeljsko rušo. Srbi stojé v hramu božjem drveno, zaspano, brez pravega posla, le kedar se pop prekriža, „prekrstijo“ se tudi verniki. Da bi kdo kakor že hodi molil, nisem nikdar opazil, da sem imel večkrat priložnost, podučiti se v tem obziru. Rad podpišem sodbo duhovitega francoza de Maistre o grško-iztočnej cerkvi, ki piše nekako tako le: „Grška cerkva“ hrani z malim izjemkom skoro vse razodete resnice katoliške cerkve; ali evangeljskega duha nima; ima vse zakramente, a nima milosti, ktero delijo zakramenti. Hierarhijo imajo, a je brez veljavnosti. Duhovništvo je malovredno in pogrezneno v nedopovedljivo nevednost. Jaz vsaj ne poznam nobenega razločka med popom in navadno piščalko. Oba pojeta in to je vse. Tako obsoja pravoslavne „hriščane“ vrli pisatelj, ki je učenemu svetu znan po svojih duhovitih spisih, v kterih zagovarja katoliško cerkvo proti raznim napadom in jo hvali kot edino stalno podlogo pravej omiki in kot edini nepremakljivi steber evropskim državam.

Dr. Napotnik.

Smešnica 17. „Kako pa je z' očmi ljuba botra?“ „Oj, prav hudo.“ „No, ali niste mojega sveta bogali, oči vsaki dan z'žganico umiti?“ „Da poskušala sem, pa kaj, poslušajte, je res čudovito — jaz te dišave ne morem čez usta više gori spraviti.“

F. Marinič.

Razne stvari.

(Mariborska žitarnica) priredila je pušico v nabiranje darov za „Narodni dom“. Zrno do zrna pogača, krajcar do krajcarja — palača!